

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 173/2023-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Daliborom Kuciaňom, advokátom, Žilinská cesta 130, Piešťany, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 31D/5/2022 z 8. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49, čl. 141 ods. 1, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“), ktorým bol ako notár uznaný vinným z disciplinárneho previnenia.

II.

2. Na návrh ministerky spravodlivosti bol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namietaným rozhodnutím uznaný vinným zo závažného porušenia povinnosti pri notárskej činnosti, keď nevyhovel žiadosti ministerstva spravodlivosti o zapožičanie spisu, za čo bol písomne pokarhaný. V konaní bolo preukázané, že ministerstvo vo februári 2020 požiadalo sťažovateľa o zapožičanie spisu na prešetrenie podnetu v rámci dohľadu nad činnosťou sťažovateľa. Sťažovateľ v marci 2020 ministerstvu oznámil, že spis nezapožičia, pretože žiadosť v spojení s podnetom nie je dostatočne odôvodnená.

3. Podľa sťažovateľa nebol disciplinárny návrh podaný v jednoročnej subjektívnej lehote podľa § 14 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „DSP“). Ministerka sa o dôvodoch nezapožičať spis dozvedela 13. marca 2020, lehota na podanie návrhu jej uplynula 13. marca 2021, no návrh podala až 17. marca 2022. Sťažovateľ nesúhlasil s tým, že nezapožičanie spisu je trváce previnenie, ale je to poruchový delikt, pri ktorom sa nepostihuje udržiavanie protiprávneho stavu. Sťažovateľ sa bránil tým, že spis nezapožičal preto, že žiadosť ministerstva nebola riadne odôvodnená podľa v tom čase účinného Notárskeho poriadku. Poukázal na rozhodovacia činnosť disciplinárnej komisie notárskej komory, ktorá vyžadovala riadne odôvodnenie žiadostí pre zásah do ústavných práv účastníkov notárskych úkonov pri zapožičiavaní spisov.

4. NSS konštatoval, že disciplinárny návrh bol podaný včas, pretože v čase spáchania disciplinárneho previnenia mohol byť podľa Notárskeho poriadku disciplinárny návrh podaný v trojročnej objektívnej lehote a subjektívnu lehotu neupravoval. Lehota na podanie disciplinárneho návrhu začala plynúť dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na zapožičanie spisu, teda 26. februára 2020 a ministerka podala návrh 17. marca 2022. Jednoročnú subjektívnu lehotu stanovil DSP s účinnosťou od decembra 2021, ktorú NSS neaplikoval, pretože by vo vzťahu k previneniu sťažovateľa uplynula skôr, ako sa stal DSP účinným. NSS neaplikoval retroaktivitu v prospech sťažovateľa, pretože jednoročná lehota podľa § 14 DSP sa netýka trestnosti previnenia ani opatrenia, ale je to len procesná podmienka nového DSP. Z týchto dôvodov neaplikoval právne závery z rozhodnutia NSS č. k. 32D/4/2021, z ktorých sťažovateľ odvodzoval, že lehota podľa § 14 DSP sa vzťahuje aj na trváce previnenia.

5. NSS konštatoval, že podľa Notárskeho poriadku má ministerstvo právo nazerať a požičiavať si spisy notárov, a preto odôvodnenie žiadosti o zapožičanie spisu musí obsahovať len nevyhnutné minimum. NSS vyhodnotil žiadosť ministerstva ako riadne odôvodnenú, pretože je z nej zrejmý na zapožičanie oprávnený orgán a účel. Sťažovateľovi muselo byť zrejmé, že dorúčením žiadosti ministerstvo vykonáva nad jeho činnosťou dohľad a žiadny právny predpis mu nepriznáva právomoc skúmať dôvody, pre ktoré sa spis žiada. NSS sa nestotožnil so sťažovateľom, že predmetom konania je postih za jeho od ministerstva protichodný právny názor, keď ako člen disciplinárnej komisie rozhodoval o previneniach notárov. NSS zamietol návrh sťažovateľa na výsluch ministerky a súčasného ministra, pretože ich výpoveďami by sa nezistili nové skutočnosti.

6. NSS sa nestotožnil so sťažovateľom, že nejde o trváce disciplinárne previnenie. Sťažovateľ na žiadosť ministerstva vyžiadany spis nepredložil v určenej lehote ani po začatí disciplinárneho konania, čím porušil zákonnú povinnosť a tento protiprávny stav udržiaval nepredložením spisu. Podľa Notárskeho poriadku nemal notár na výber, či spis predložiť alebo odmietnuť s odôvodnením. Preto oznámenia sťažovateľa o nevyhovení žiadosti nemožno považovať za ukončenie protiprávneho konania. Ministerka nebola povinná opätovne žiadať o zapožičanie spisu, pretože povinnosť sťažovateľa ho predložiť trvala aj po oznámení o nezapožičaní.

7. NSS sa nestotožnil so sťažovateľom, že konanie ministerky je zlomyseľné, pretože za zlomyseľné nemožno považovať, ak ministerstvo na základe zákonného oprávnenia vykonáva dohľad a požiadalo sťažovateľa o zapožičanie spisu. Nestotožnil sa s argumentáciou sťažovateľa o povinnosti chrániť osobné údaje a súkromie účastníkov notárskeho úkonu. Pretože ak osoba u notára spisuje verejnú listinu, tak potom verejný záujem vyžaduje, aby okolnosti jej spísania boli prístupné minimálne orgánom dohľadu. Navyše, právna norma o povinnosti notára zapožičať spis je dostatočným základom prelomenia povinnosti mlčanlivosti. Za nedôvodnú vyhodnotil NSS aj námietku porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Grosman proti Česku, na ktorý sa sťažovateľ odvolával, nie je pre predloženie veľkej komore právoplatný. Navyše, ESLP rozhodoval na základe českej právnej úpravy a vychádzal z iných okolností, keď bolo neurčité kreovanie prísediacich, ktorí tvorili väčšinu senátu.

8. Sťažovateľ podal námietku zaujatosti voči sudcovi [REDAKOVANÉ]. Názorovú blízkosť s ministerkou odôvodnil tým, že na jej návrh bol štátnym tajomníkom na ministerstve. Sťažovateľ poukázal na rozdielnosť výkladu notárov a ministerstva o potrebe rozsahu odôvodnenia žiadosti o zapožičanie notárskeho spisu. Počas pôsobenia sudcu [REDAKOVANÉ] na ministerstve bol novelizovaný Notársky poriadok tak, že bola vypustená potreba odôvodnenia žiadosti. Keďže nemožno vylúčiť, že sudca [REDAKOVANÉ] mal vopred vytvorený názor na disciplinárne konanie, sú pochybnosti o jeho nezaujatosti. Negatívny postoj tohto sudcu k notárom odvodzoval z toho, že podal návrh na začatie konania o súlade zákona o rozhodovacej právomoci notárov s ústavou.

9. NSS rozhodol, že sudca [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený. Vychádzal z toho, že test neustrannosti sudcu sa uplatní pri posudzovaní dôvodov vylúčenia týkajúcich sa prejednávanej veci a v nej vystupujúcich osôb. Námietku o blízkom vzťahu vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože je všeobecná, nepreukazujúca taký vzťah sudcu [REDAKOVANÉ] k veci či účastníkom konania, ktorý by bol spôsobilý ovplyvniť jeho rozhodovanie. Obsadzovanie funkcie v súlade s právnymi predpismi samo osebe nie je dôvod na vylúčenie. K tomu dodal, že zmena ministra automaticky znamená aj zmenu navrhovateľa disciplinárneho konania bez potreby procesného úkonu senátu. Námietku o vopred vytvorenom právnom názore vyhodnotil ako abstraktnú. Sťažovateľ postuje ministerstva bez ďalšieho stotožňuje s postojmi sudcu [REDAKOVANÉ] bez poukazu na jeho konkrétny prejav. Zohľadnil aj to, že dohľad nad výkonom právnických profesií nespadal do jeho pôsobnosti. K zmene Notárskeho poriadku uviedol, že schválenie návrhu zákona presahuje rámec normotvorby ministerstva. K námietke o zaujatosti voči notárom uviedol, že sudca [REDAKOVANÉ] podaním návrhu na ústavný súd realizoval výkon funkcie sudcu, čo nepreukazuje jeho negatívny postoj k notárom.

III.

10. Sťažovateľ namieta nesprávnu aplikáciu lehoty na podanie disciplinárneho návrhu. Za arbitrárnu a zmätočnú označil aplikáciu noriem s rozdielnou účinnosťou (DSP a Notársky poriadok) podľa toho, ktorá je v jeho neprospech. Na dĺžku subjektívnej lehoty na podanie návrhu NSS neaplikoval § 14 DSP, hoci na ostatné aspekty konania DSP aplikoval. Rešpektujúc zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, mala byť pri rozdielnej právnej úprave uplynutia lehoty na podanie návrhu aplikovaná tá, ktorá je pre sťažovateľa priaznivejšia. Nesúhlasí ani s odôvodnením o nemožnosti aplikácie retroaktivity v jeho prospech, pretože podľa § 2

Trestného zákona sa posudzuje len trestnosť skutku a trestu, a nie lehota na začatie stíhania skutku. DSP neobsahuje prechodné ustanovenia vo vzťahu k Notárskemu poriadku, a preto mal byť použitý bez ohľadu na to, kedy začala plynúť lehota na podanie návrhu. Porušenie právnej istoty sťažovateľ identifikuje v tom, že NSS sa v otázke plynutia subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu a bez odôvodnenia odchyľil od právnych záverov skoršieho rozhodnutia č. k. 32D/4/2021.

11. Podľa sťažovateľa je namietané rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné aj preto, že NSS sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkami o tom, že nezapožičanie spisu nie je trvácim previnením. Udržiavanie protiprávneho stavu nie je znakom skutkovej podstaty tohto disciplinárneho previnenia, trvajú len následky disciplinárneho previnenia. To je podľa sťažovateľa významné pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu, ktorá začala plynúť uplynutím lehoty na predloženie spisu 26. februára 2020. Sťažovateľ namieta odmietnutie výsluchu ním navrhnutých svedkov pre zistenie niekoľkoročnej pasivity s podaním disciplinárneho návrhu, čím ich chcel konfrontovať s možným účelovým disciplinárnym konaním. Sťažovateľ namieta šikanóznosť disciplinárneho návrhu ministerky, keďže v máji 2021 bol novelizovaný Notársky poriadok, a preto ministerstvu nič nebránilo v tom, aby ho znova bez odôvodnenia požiadalo o spis. Preto ministerka nesledovala legitímny cieľ, ale po jeho zvolení do zoznamu prísediacich v disciplinárnych senátoch ho chcela trestať za odlišný právny názor.

12. Sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie neaplikácie záverov rozhodnutia ESLP Grosman proti Česku, podľa ktorého namietal nezákonnosť a nestrannosť formovania disciplinárnych senátov. Tvrdí, že neboli dodržané záruky nezávislosti disciplinárneho senátu podľa judikatúry ESLP. Na prísediacich notárov existujú vonkajšie tlaky, keď minister môže podať hoc aj nedôvodný návrh na začatie disciplinárneho stíhania, čo má za následok zánik funkcie prísediaceho. Sťažovateľ poukazuje na to, že NSS podal v januári 2023 návrh na začatie konania o súlade ustanovení DSP o kreovaní disciplinárnych senátov vo vzťahu k prokurátorom s ústavou. A keďže spôsob kreovania senátov vo vzťahu k notárom je obdobný, tak v prípade rozhodnutia o protiústavnosti by boli protiústavné aj ustanovenia o kreovaní notárskych senátov. Sťažovateľ, opakujúc argumentáciu námietky zaujatosti, namieta porušenie práva na nestranný súd, keď NSS nevytlúčil sudcu

IV.

13. Na prieskum namietaného rozhodnutia možno aplikovať základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj občiansku časť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. NSS uložené opatrenie je výsledkom osobitného, zákonom vytvoreného súdneho konania vo vzťahu k notárovi pre nesplnenie jeho zákonom stanovenej povinnosti. Hoci je sťažovateľ vo vzťahu k štátu v osobitnom postavení, podústavné právo stanovuje, že disciplinárny postih mu možno uložiť len za zákonom stanovených podmienok súdom v osobitnom disciplinárnom konaní. Preto nie je dôvod na to, aby sťažovateľovi v tomto súdnom konaní neboli poskytnuté záruky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na obsah námietok sťažovateľa treba v prvom rade posúdiť porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože pri negatívnom závere bude bez významu posudzovať porušenie tých ústavných práv, ktoré sťažovateľ namieta v spojení s právom na súdnu ochranu.

14. K námietkam o (i) nedostatočnom odôvodnení namietaného rozhodnutia, (ii) nesprávnom právnom posúdení lehoty na podanie disciplinárneho návrhu a charakteru disciplinárneho previnenia a (iii) nevykonaní sťažovateľom navrhnutých dôkazov treba uviesť, že pri prieskume súdnych rozhodnutí ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmavať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Z judikatúry ESLP vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

15. Námietky sťažovateľa o lehote na podanie disciplinárneho návrhu nie sú dôvodné. NSS dostatočne, zrozumiteľne a logicky odôvodnil, prečo použil trojročnú objektívnu lehotu na podanie návrhu. V čase, keď sťažovateľ odmietol zapožičať spis, Notársky poriadok stanovoval len objektívnu lehotu na začatie disciplinárneho stíhania. Vedomosť o porušení povinnosti sťažovateľ ani nenamietal, a preto si musel byť vedomý, že v prípade disciplinárneho previnenia má návrhový subjekt takúto lehotu. Sťažovateľ mylne interpretuje uplatnenie zásady retroaktivity v jeho prospech. O aplikácii neskôr účinného právneho predpisu na skoršie skutky by bolo možné uvažovať, ak by bol Notársky poriadok novelizovaný v časti o tom, čo je porušením zákonnej povinnosti alebo v časti lehôt na podanie disciplinárneho návrhu a táto novelizovaná právna úprava by bola pre neho priaznivejšia. Hoci je jednoročná lehota podľa DSP pre sťažovateľa priaznivejšia, Notársky poriadok stále stanovuje zánik zodpovednosti za disciplinárne previnenie v trojročnej premlčacej lehote, a preto NSS v súlade s podústavným právom konštatoval, že ide len o procesnú podmienku konania, ktorá v čase spáchania previnenia sťažovateľa upravená nebola.

16. Sťažovateľ nešpecifikoval, v čom konkrétne mal spočívať odklon NSS od jeho skoršieho rozhodnutia č. k. 32D/4/2021, ktoré riešilo začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu pri nečinnosti sudcu a jej uplynutie počas trvania nečinnosti. Sťažovateľ začiatok plynutia lehoty na podanie disciplinárneho návrhu nenamietal a stotožnil sa s tým, že začala plynúť dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na zapožičanie spisu. Otázka uplynutia subjektívnej lehoty počas trvania nezapožičania spisu ani nemohla byť predmetom právneho posúdenia NSS, keďže vychádzal zo záveru, že na previnenie sťažovateľa sa aplikuje len objektívna lehota. Pre skutkovú, ale aj právnu odlišnosť sa NSS nemohol odkloniť od týchto predchádzajúcich záverov.

17. Vo veci sťažovateľa bolo rozhodujúce, ktorú právnu normu o lehote na podanie disciplinárneho návrhu treba aplikovať. Či o trojročnej objektívnej lehote podľa Notárskeho poriadku alebo o jednoročnej subjektívnej podľa DSP. Rovnako ako vo veci sťažovateľa rozhodol NSS aj v rozhodnutí č. k. 32D/4/2021, keď na lehotu pre stíhanie sudcu za disciplinárne previnenie aplikoval osobitný právny predpis o sudcoch účinný v rozhodnom čase, ktorý upravoval subjektívnu lehotu totožne s lehotou podľa DSP. Nemožno súhlasiť so sťažovateľom, že posúdenie

toho, či previnenie bolo trváce alebo nie, malo vplyv na začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu, ktorá podľa sťažovateľa rovnako ako podľa NSS začala plynúť 26. februára 2020. Sťažovateľ bližšie nekonkretizoval, kedy by podľa neho začala plynúť lehota, ak by previnenie bolo poruchové, a nie trváce. Charakter previnenia bol bez významu vo veci sťažovateľa, keď bolo rozhodujúce len to, akú normu o lehote treba aplikovať.

18. Nemožno súhlasiť s tým, že do práv sťažovateľa bolo zasiahnuté tým, že NSS odmietol vypočítaním navrhnutých svedkov. NSS logicky odôvodnil toto odmietnutie, keď stíhaný skutok bol dostatočne preukázaný a sťažovateľ takto zistený skutkový stav nerozporoval. Pre rozhodnutie bolo bez významu, prečo bol disciplinárny návrh podaný dva roky po nesplnení si zákonnej povinnosti či prečo ministerstvo po zmene právnej úpravy opätovne nepožiadalo sťažovateľa o zapožičanie spisu. Rozhodujúcim bolo len to, či sa stíhaný skutok stal, či je disciplinárnym previnením, ktorého sa sťažovateľ dopustil, a či bol disciplinárny návrh podaný v zákonnej lehote.

19. Námietky o nezávislosti disciplinárneho senátu sťažovateľ vyvodzuje z existencie a obsahu konkrétnej právnej úpravy, ktorá však požíva prezumpciu ústavnosti a súladu s medzinárodnou zmluvou. To znamená, že platnú a účinnú právnu úpravu je potrebné rešpektovať, kým ústavný súd v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy nerozhodne inak (I. ÚS 259/07). Postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (IV. ÚS 74/2019). Nápravu sťažovateľom namietaného nedostatku kreovania disciplinárnych senátov nemožno dosiahnuť v konaní o ústavnej sťažnosti. Návrh na začatie konania o súlade DSP v časti kreovania prísediacich disciplinárnych senátov pri stíhaní prokurátora s ústavou (PL. ÚS 2/2023) bol odôvodnený hierarchickou služobnou podriadenosťou prísediacich prokurátorov generálnemu prokurátorovi, ktorý má voči nim návrhovú právomoc disciplinárneho stíhania. Naproti tomu pri exekútoroch a notároch takáto hierarchická podriadenosť subjektu s návrhovou právomocou nie je. Aj preto nemožno s istotou sťažovateľa dospieť k záveru, že ak bude rozhodnuté o protiústavnosti napadnutých ustanovení DSP, tak sa to automaticky dotkne aj ustanovení o kreovaní disciplinárnych senátov rozhodujúcich o notároch.

20. Nemožno súhlasiť ani s tým, že NSS nedostatočne odôvodnil neaplikáciu záverov rozhodnutia ESLP Grosman proti Česku. K tomu možno dodať, že zmiešané zloženie disciplinárnych senátov je praxou aj v iných krajinách Rady Európy bez toho, aby to vyvolalo pochybnosti o nestrannosti. Navyše, vo veci sťažovateľa nerozhodovali iba notári, ale rozhodovacia právomoc patrila senátu ako celku, pričom väčšinu tvorili profesionálni sudcovia, v čom bola skutková odlišnosť od rozhodnutia ESLP Grosman proti ČR (IV. ÚS 2/2023).

21. Nemožno súhlasiť ani s námietkou zaujatosti sudcu [REDAKOVANÉ]. NSS sa v dostatočnom rozsahu a logicky vysporiadal s čiastkovými námietkami zaujatosti sťažovateľa. Z námietok sťažovateľa nebolo možné vyvodiť, že by mal sudca [REDAKOVANÉ] vopred vyhradený právny názor na disciplinárne konania. Preto NSS ústavne akceptovateľne konštatoval, že bez ďalšieho nemožno z názoru ministerstva odvodzovať právny názor sudcu [REDAKOVANÉ]. Z tvrdení sťažovateľa nevyplýval taký vzťah sudcu [REDAKOVANÉ] k predmetu konania alebo k ministerke, ktorý by odôvodňoval pochybnosti o jeho nezaujatosti. Okrem toho je zrejmé, že sudca [REDAKOVANÉ] nebol štátnym tajomníkom nielen v čase spáchania disciplinárneho previnenia, ale ani v čase podania disciplinárneho návrhu. Z tvrdení sťažovateľa nevyplývajú pochybnosti o nestrannosti sudcu [REDAKOVANÉ]. Možno doplniť, že vo všeobecnosti kolegialita medzi posudzovanými subjektmi

neprekračujúca medze profesionality vzájomných vzťahov nepostačuje z objektívneho hľadiska k vzniku pochybnosti o zaujatosti, a preto bez ďalšieho nie je ani dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania v konkrétnej veci (IV. ÚS 124/2010).

22. Odôvodnenie a právne závery namietaného rozhodnutia sú ústavne udržateľné a nevybočujú z limitov základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie v spojení s nimi uplatnených ústavných práv. Preto je ústavná sťažnosť v časti porušenia týchto práv zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

23. Na disciplinárne konanie sťažovateľa nemožno použiť trestnú časť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, a preto nemohlo byť porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, čo vylučuje aj porušenie práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru. Cieľom disciplinárnych konaní a ich postihov členov profesijných skupín s osobitným postavením je zabezpečiť, aby dodržiavali osobitné pravidlá. Sťažovateľ bol stíhaný za disciplinárne previnenie, a nie za trestný čin tak, ako to predpokladá čl. 6 ods. 3 dohovoru. Taktiež peňažná pokuta, ktorá mu hrozila, a písomné pokarhanie, ktoré mu bolo uložené, nepostačuje na kvalifikáciu opatrenia ako trestu (rozsudok ESLP Müller-Hartburg proti Rakúsku z 19. 2. 2013, sťažnosť č. 47195/06, body 37 – 49). Preto je ústavná sťažnosť aj v časti porušenia týchto práv zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu